

2013.
jan.

AKG-s magazin

Szubjektív

73

50
Ft

**Kincsek a
titkárságon**

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Bődey Júlia (8)

Gálosi Dóra (9)

Gálosi Tamás (8)

Gulyás Ábel (9)

Halpern Bence (12)

Nánai-Szűcs Dóra (8)

Sengel Tamás (9)

Szabó Borbála (9)

Tóth Artúr (8)

Tóth Joli (8)

Vida Benedek (8)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

Blog: szsubjektiv.postr.hu

Archív: akg.hu/szsub

Like: [fb.com/szsubjektiv](https://www.facebook.com/szsubjektiv)

E-mail: baranyai@akg.hu

Ára: 50 Forint

Címlapképen:

Bugyács Mária

A külön nem jelölt fotók forrása:
outnow.ch, libri.hu vagy ismeretlen

A Mikulás kis segédje

Beszámoló

A jeges szél erősen a szemembe fúj, a hideg csípte az arcomat. Nagy bundákba csavarva ültünk a Téalapó egyik hintáján, termoszkuból forró csokit kortyolgattunk, és néztük az alattunk elsuhanó városok fényeit. Lappföldről jöttünk, hosszú utat tettünk meg krampusztársaimmal, amíg eljutottunk Budapestig, és lecsúsztunk az AKG kéményén, egészen a színházteremig. Aznap volt a Mikulás ünnepség, és én, mint az egyik krampusz, másik nyolcadikos krampuszokkal együtt vártuk a kisgyerekeket, másféltől hatéves korig. Mi azért voltunk, hogy ott legyünk velük, amikor találkoznak a világszerte népszerű, fehérszakállú Mikulással. Berendeztük a termet, és nem sokkal később megérkeztek a gyerekek. A félelmebbek szülei kezét szorongatták, és ijedten pislogtak a terem széléről azokra, akiknek volt bátorságuk ahhoz, hogy a kezükbe vegyenek egy ceruzát, és kiszínezzenek egy félelmetes színezőt. Egy idő után mindenki feloldódott, és már nagy ordibálás, szaladgálás, beszélgetés és játék kezdődött a szőnyegpadlóra letett párnákon. Megtanítottunk a részt vevő vendégeknek egy dalt, aminek a címe az, hogy Hull a pelyhes fehér hó, és ami arról szól, hogy minden gyerek várja a Mikulást. És vártuk a Mikulást... Vártuk, és közben meghallgattunk egy mesét az egyik krampusztól. A mese közben telefonhívás érkezett, és kiderült, hogy a Mikulás eltévedt, nekünk kell megtalálnunk. Ez volt a legnehezebb része a napnak. Bementünk üres termekbe, ott szaloncukrokat talál-

tunk, és ebből jöttünk rá, hogy arra járt a Mikulás. Ekkor történt az, hogy a gyerekek átvették az irányítást. Mindannyian mondták, hogy hol van, és megpróbálták arra menni. Végül egy kis kiabálással és rohangálással mindenkit összeszedtünk, és visszavonultunk a színházterembe. A Mikulás ott volt. Ott ült székében, kezében a mindentudó könyvével, amiben benne van minden gyerek neve, és mellette az is, hogy hogyan viselkedtek az elmúlt évben. Ezeknek az adatoknak az összeírásában a szülők segítettek. Az öregapó lábánál hatalmas szövetszák tornyosult, tele ajándékokkal. Aki a nevét hallotta, odasétált a Mikuláshoz, vagy odarohant a Mikuláshoz, esetleg odasétált a Mikuláshoz, bámult rá egy pár másodpercig, majd visszarohant a szüleihez. Aki ottmaradt, az meghallgatta, hogy milyen kedves gyerek ő, vagy azt, hogy ha bizonyos dolgokon változtat (gyorsabban készül el, kevesebbet verekszik, még többet olvas stb.), akkor a Mikulás barátja, Jézuska még több ajándékot fog majd neki hozni.

Ajándékosztóként jól hallhatam a beszélgetéseket, amik körülbelül így hangoztak el:
– Szia! Jó voltál-e idén?

– Igeeen.

– Nem szoktad elvenni a zöld nyuszisárkányát a kishúgod barátjától?

– Neeem! Nemszoktam elvenni Süsünyszit, amikor ovi után elmegyünk hozzájuk!

– Jól van, akkor továbbra se vedd el, tessék, itt az ajándékom.

De volt olyan beszélgetés is, ami ilyen volt:

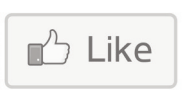
– Szia, azt hallottam, nagyon szeretsz énekelni, és a mikulásos dalokat is nagyon szereted, különösen a Mikulásnak puttonyába című dalt! Nem akarsz elénekelni nekem?

– Ööö, nem.

Persze ő is megkapta az ajándékszákját, amiben volt minden jó, dió, alma, mogoró. Meg csoki.

Tóth Joli (8. évf.)

Ne felejtsd el!

[fb.com/Szsubjektiv](https://www.facebook.com/Szsubjektiv)

Nem biztonságos, inkább érdekes Mars-küldetést terveznék

Interjú Sik Andrással

Két és fél éve ismerem András, és nagyon kíváncsi voltam, milyen lesz interjút készíteni vele. Hamar rájöttem, hogy nem kell izgulnom a végeredmény miatt, hisz az ország egyik legnevesebb Mars-kutatójától remek válaszokat kaptam. Beszélgetés az AKG-ról, a Marsról és a gépírás hasznosságáról.

Szubjektív: Milyenek voltak az AKG-s diákéveid?

Sik András: Nagyon szerettem az AKG-ba járni, főleg a barátok miatt. Nagyon szoros kapcsolat volt közöttünk, ami a mai napig tart, ezen kívül az engem érdeklő természettudományokról is nagyon sokat tanultam, remek tanároktól.

Szub: Mikor kezdett el érdekelni a csillagászat, illetve a mostani szakterületed, a Mars?

S.A.: Általános iskolás koromban olvastam egy könyvet, aminek „Ég és Föld” volt a címe. Azután a középiskolában kezdtem rájönni, hogy a földrajz az, ami igazán érdekel. Ez főleg Simon Tamásnak, egy akkoriban az AKG-ban tanító lelkes, fiatal tanárnak köszönhető, aki azóta az [origo] internetes portál tudományrovatának a szerkesztője. Az ő csillagászat szakkörére is jelentkeztem, ahol először a Naprendszeren kívüli dolgokkal kezdtem foglalkozni. Később viszont elkezdtek érdekelni a Naprendszeren belüli dolgok, mint például a Mars is, hiszen itt tudtam kamatoztatni a földrajzban megszerzett tudásomat.

Szub: Van kedvenc emléked vagy meghatározó élményed az AKG-val kapcsolatban?

S.A.: Nagyon szerettem a te-repgyakorlatokat, amik az én időmben 2-3 napos buszos kirándulások voltak. Emlékszem, volt olyan, amikor külföldre mentünk, és az ilyen túrák mindig tartogattak valami megle-

petést, valami kalandot.

Szub: Mi a leghasznosabb dolog, amit itt tanultál?

S.A.: Erre megvan a jól begyakorolt válaszom: a gépírás. Szerintem mindenki tudja, hogy az AKG egyik legnagyobb vívmánya a gépírás-tanítás.

Szub: Milyen érzés volt viszszaajózni az AKG-ba szakkörvezető tanárnak?

S.A.: Hét évvel az elballagásom után jöttem vissza csillagászat szakkörvezetőnek. Eleinte furcsa volt, hogy a régi tanáraink a kollégáimmá váltak. Egy ideig még ők is úgy tekintettek rám, mintha még mindig diák lettem volna. Nagyon sok mindent megtettem azért, hogy ez változzon, szóval idővel ők is elfogadták, hogy a kollégájuk vagyok, és már nem egy diák.

Szub: Miben más egyetemen tanítani, mint egy középiskolában?

S.A.: Az egyetemi diákok és a szakkörös diákok tudásszintje között nincs nagy különbség, bár az egyetemen nem csillagászatot, hanem térinformatikát tanítok. A nagy különbség az a fegyelmetlenség. Nem nagyon emlékszem arra, hogy az egyetemen valaha is kellett volna fegyelmeznem, ellentétben egy szakköri foglalkozással, ahol hamar lankad a figyelem, és ilyenkor elkezdődik a beszélgetés. Mostanában inkább csak a feszítválestekre és az észlelő éjszakákra járok, ahol meg lehet engedni a la-

zább hangulatot. A szakkörvezetést Turczy Dávidra hagytam, illetve az új nemzedék tagjára, Vincze Mityura.

Szub: A tanítás mellett mivel foglalkozol mostanában?

S.A.: Tavaly szereztem meg a doktori fokozatot, most már adjunktusként oktatok az ELTE-n. Emellett térinformatikusként is dolgozom, amit nagyon szeretek csinálni. A kettő szerencsére kiegészíti egymást, és a frissen megszerzett tudást azonnal tovább tudom adni az egyetemi hallgatóknak.

Szub: Milyen érzés, hogy most a Mars kapcsán mindenfelé hívnak nyilatkozni?

S.A.: Nagyon sok megkeresést kapok különböző médiumoktól, amiknek szívesen teszek eleget. Jobban szeretem, ha rádióba hívnak, mert ott lehetőség van a tartalmasabb beszélgetésekre is. Az ilyen szereplések előtt már nem nagyon szoktam izgulni, természetesen ezek alól kivétel, ha mondjuk országos nézettségű csatornához hívnak. Ilyenkor egy kicsit mindig gyorsabban ver a pulzusom.

Szub: Milyen eredményeket vársz a Marson lévő Curiositytól?

S.A.: A Curiosityvel kapcsolatban a legoptimistább várakozásaink azok, hogy a rover egymásfél év alatt el fog jutni a kijelölt kutatási területre, ahol talán szerves élet nyomaira bukkanhat, ami alapján mi is jobban megismerhetjük az élet kialakulásának történetét.

Szub: Ha tervezhetnél egy küldetést a Marsra, akkor az milyen lenne?

S.A.: Az eddigi küldetések mindig nagyon biztonságosak

Sik András

Született: 1979

Tanulmányok:

1993-1997 Alternatív Köz-

gazdasági Gimnázium

1997-2003 ELTE TTK,

okleveles geográfus

2003-2007 ELTE Földrajz-

tudományi Doktori Iskola

Munkahelyek:

ELTE Földrajz- és Földtudo-

mányi Intézet

Mars Astrobiology Group

(Európai Űrügynökség)

Magyar Asztronautikai Tá-

rsaság, főtitkárhelyettes

Díjak:

2004: Magyar Köztársasági

Ezüst Érdemkereszt

2006: eMagyarország szak-

mai díj

2011: Junior Prima Díj, Ma-

gyar Tudomány Kategória

voltak, én inkább egy olyan küldetést terveznék, ami nem olyan biztonságos, de nagyon érdekes kutatási területekre menne. Ilyen például a Mariner-völgyrendszer vagy az Olympus-hegy és természetesen a jégsapka az északi poláris térségnél.

Gálosi Dóra (9. évf.)

Hosszú robotolás

versenyben a LEGO-díjakért

November 4. hete nekem 6 munkanapból állt. Szombaton az AKG SAP csoport tagjaként Szegedre utaztam, ahol részt vettem Magyarország egyik legrangosabb robotikaversenyén, a *First Lego League-en (FLL)*. Fontos tapasztalatokat szereztem, és végül még egy díjat is kaptunk...

Több hónapig készültem erre a napra. Már szeptemberben megtudtam, kikkel fogok együtt indulni az FLL-en. Az AKG új szárnyának legfelső emeletén lévő kazánházban felszereltük a pályát, és indulhattott a munka. Rengeteg szabadidőt áldoztunk a robotunk megépítésére és beprogramozására, az első pár hétben kicsit lustában, de reménnyel és kitartással telve. Velünk párhuzamosan dolgoztak a csajok is a versenyhez szükséges közéleti projekten, amelyet az idők segítségével kapcsolatban kellett elkészíteniük. Az utolsó napokban különösen behúztunk, ekkor derült ki, hogy apukám is velünk fog jönni, és segítségünkre lesz a nagy napon. A küzdelem előtti pénteken este 9-ig a suliban maradtunk. Este 10 lett, mire végre hazaértünk. Az extrém módon kimerítő hét ledöntött az ágyba, de aludni nem tudtam, valószínűleg az élmények és a félelmek hatására.

Hajnali 5-kor a szüleim hangjára ébredtem. „Ma megyek versenyezni!” – jutott eszembe azonnal. Gyorsan összeszedtem magam, és fél óra múlva már az AKG felé száguldottunk a még kihalt Budapesten keresztül. Ott összepakoltuk a robotot, a laptopunkat és néhány plusz LEGO-alkatrészt a biztonság kedvéért. Innen többórás út vezetett a verseny helyszínéig, útközben tehát programoztunk még egy keveset (elég érdekes volt, főleg úgy, hogy se a pályát, se a robotot nem láttuk). Az épülethez érve nem láttunk se táblát, se semmilyen jelét annak, hogy aznap egy or-

szágos méretű verseny fog zajlani itt. Ha egyedül kellett volna elnavigálnom a célig, valószínűleg eltévedtem volna.

Felszaladtunk a lépcsőn, és elénk tárult a látvány, amit addig maximum a képzeletünkben láthattunk. Olyan volt a légkör, mint amire számítottam: összetolt asztalok, tevékenykedő csapatok, a technikai kutyuk legszélesebb választéka és persze rengeteg LEGO fogadott minket. Elfoglaltuk a helyünket, és a kipakolás után folytattuk a programozást ott, ahol abbahagytuk. Fél óra múlva, 10-kor egy megnyitóval kezdődött a versengés. Azonnal bizsergés és feszült hangulat töltötte be a termet, ekkor kezdhettük el a gyakorlást a teremben található egyetlen tesz-asztalon. Samuval, a legaktívabb csapattársammal futkostunk a géptől a terepasztalig, majd vissza, hogy korigáljuk a robot mozgását. Nekem nem jutott annyi munka, mint a többieknek, így inkább megfigyelőként ültem a helyemen. Ezután elstartolt az első versenykör a 3-ból, amelyek közül csak a legmagasabb pontszámú számít. Néhány feladatra nem jutott időnk, de úgy számoltunk, hogy a következő menetre készen leszünk. Mi voltunk a kezdő csapat, így hát gyorsan ringbe szálltak a tagok közül ketten (a hely tényleg úgy nézett ki, mint egy bokszmérkőzés színtere, még piros és kék sarak is volt). A feladatok teljesítése sajnos nem olyanra sikerült, amilyenre számítottunk: a versenypálya viszonyai teljesen mások voltak, így a robo-

tunk össze-vissza mozgott. Kissé letörve mentünk vissza az asztalunkhoz, de újult erővel tovább programoztunk. Újabb feladatmegoldások lettek készen, de a pálya hibái miatt ismét csalódnunk kellett a második körre. A harmadik körre sem sikerült kijavítani a robotot, így az első eredményünk lett a legjobb, ezzel nem sikerült bejutnunk a tíz csapat közül az első nyolcba sem. „Legalább megnéztük, milyen egy igazi LEGO-verseny” – gondoltam. „Majd jövőre!”

Aztán eljött a fordulópont: a projektbemutató, amelyen mi is részt vettünk. Előtte elpróbáltuk a jelenetet, amelyben én egy öregasszonyt játszottam, aki nagyon örül a lányok által kitalált nyugdíjrendszerező táblázatnak. Az előadás egé-

szen jól sikerült, a közönség szinte állva tapsolt. Újra elkezdtünk bízni a sikerben. Miután minden csapat prezentálta a saját ötletét, a csoportmunka versenyszám következett, amin mi sem tudtuk, mi lesz pontosan, kivéve Samut, aki a másik AKG-s csoportot is megnézte – ők Budapesten harcoltak a díjakért. A feladatunk az volt, hogy egy szőnyeget a másik oldalára fordítsunk, úgy, hogy mind rajta állunk. Samu nagy segítségének köszönhetően alig másfél perc alatt végeztünk a feladattal.

Üres órák következtek. Nagyrészt a csapattársammal, Kerimmal iPadeztem, nem volt már túl sok energiám nézni a többi csapat döntőit. Végül elérkezett az eredményhirdetés. Nagy izgalommal beültünk az

első sorok egyikébe, és vártuk a helyezéseket. Először a robotok teljesítményét vették sorra. Mi lettünk az utolsó előttiek – öröm volt az ürömben, hogy nem lettünk abszolút vesztesek. Majd a robotdesign került sorra, itt is a szupercsapatok taroltak. Ezután a projektek következtek, rögtön elkezdünk izgulni, hisz ebben a kategóriában sokkal esélyesebbek voltunk. Én az ötödik helyre saccoltam magam, azonban kellemesen kellett csalódnom, amikor a harmadik helyre hirdették ki az AKG SAP-ot. A bronzérem mellé oklevelet is kaptunk. Újabb esélyes téma következett, a csoportmunka, de sajnos itt nem kerültünk be az első három közé. Az összesített ver-

senyben mi lettünk a nyolcadikak, nem is lepődtünk meg nagyon ezen. Végül egy különdíjat is kiosztottak, amely a különleges kitartást díjazza. Nagyon megörültünk, amikor meglepetésünkre a mi csapatunknak adta a kitüntetést a szervező. A cím mellé egy átlátszó dísz is járt, amelyet körbeadogattunk a csapaton belül, még a hazafelé úton is felváltva fogdostuk...

Biztos vagyok benne, hogy 2013-ban újra indulni fogok a First Lego League versenyen. Hogy rímmel fejezzem be: jó verseny az FLL, nekem nagyon megfelel! (Még jó, hogy nem versíró versenyen indultam...)

Sengel Tamás (9. évf.)

A szegedi verseny AKG-s résztvevői (a képen): Papp Márton, Sengel Tamás, Daghistani Kerim, Gindert Samu, Cseh Hanna, Binét Lili, Tóth Joli
Mentor: Nagy Viktor
SAP segítő: Pálfı Zoltán
Szegeden a csapat összesítésben 8. lett. A legkitartóbb csapat különdíját nyerték el, Design kategóriában a 2. helyen végeztek.

A kincsesdoboz

Lent, a titkárságon, van egy doboz. Egy doboz, ami titkokat rejt. Egy doboz, amiben elveszett tárgyakat találhatsz.

Bizony, a titkárságon van egy hely, ahol a talált tárgyakat őrzik. Sokan nem tudnak róla (köztük voltam én is), de ott van, és nagyon sok tárgy lapul benne.

Az első dolog, ami feltűnt, amikor belenéztem, az az volt, hogy kulcsok lepik el az alját. Volt ott magányosan árválkodó szekrénykulcs, de óriási, zörgő kulcsomók is. Ha valaki szemet vetne rájuk, bizony eléggé sok embert lehetne kirabolni.

A doboz következő rétegét az ékszerek alkotják. Gyűrű, karkötő, nyaklánc, amit csak kívánsz. Egy kisebb ékszerboltot meg lehetne velük tölteni. Örömöm határtalan volt, amikor a kedvenc karkötőmet találtam meg a kupac tetején. Na de nem csak szokványos dolgokat lehet itt találni, hanem igazi furcsaságokat is. Például egy buzogányt. Az első dolog, ami eszembe jutott,

az természetesen az volt, hogy ki képes elhagyni egy buzogányt? Gondolatomat ki is mondtam hangosan, mire fel lettem világosítva, hogy azt nem elhagyták, hanem egy nyitótáborból hozták véletlen haza. Egy újabb kérdés. Ki képes véletlenül elhozni valahonnan egy buzogányt? Gondolataimat a telefontöltők terelték el. Képzeld el a helyzetet. Óra alatt feltöltöd a mobilodat, kihúzod a konnektorból, majd zsebre rakod a telefont... és otthagysz a töltőt Komolyan, hogy lehet azt otffelejteni? Ez kész rejtély. Na mindegy, ha van olyan, amit nem találsz, legyen az kulcs, telefontöltő, ékszer vagy éppen egy buzogány, első utad mindenképp a titkárságra vezessen, mert ott egy igazi kincsesdoboz vár rád.

Gálosi Dóra (9. évf.)

Hogyan kapjunk el egy Mikulást?

Gondolom sokan (úgy, mint én is) belegondoltak már abba, hogy hogyan lehet egy igen ritka fajt foglyul ejteni – a Mikulást. Íme, itt van néhány ötlet.

Persze vannak régi klasszikus, igen egyszerű megoldások is, mint például egy háló a kéménybe. Ez egy igen célratoró megoldás, de mint tudjuk, egy Mikulás súlya elérheti akár a 150 kg-ot is, így könnyen megeshet, hogy kiszakad a háló. Ennek a verzióknak a továbbfejlesztett változata, ha háló helyett egy trambulint rakunk a kéménybe, és így szerencsétlen Mikulás addig pattog rajta, amíg ki nem fárad, és így könnyűszerrel foglyul ejtethetjük.

Vannak más módszerek is, például a Mikuláshizlalók vagy a -fogyasztók. A hizlalók közé tartozik egy igen költséges, ám hatékony eljárás, a csokis tető. Ehhez csak annyit kell tennünk, hogy az egész tetőt fölszórjuk csokival, és mikor a mi Mikulásunk odaér és nagyon megőrül a csokiknak, rögtön degeszre eszi magát reggelig – mikor is mi könnyen el tudjuk kapni. Ám ha inkább lefogyasztani szeretnénk a Mikulást, ajánlom a futószerű tetőt, melynek neve

mindent elárul. Mire odajutna a Mikulás, hogy bemászik a kéményünkbe, szerencsétlen annyira kifárad a sok futástól, hogy azon nyomban összeesik, kivéve, ha a mi kiszemelt Mikulásunk esetleg kitűnő kondícióban van.

Van még persze a tarso lyunkban néhány kitűnő ötlet, mely az utcán járva jutott az eszünkbe. Igen, ez a fekvőrendőr a tetőre. Ennek a lényegét gondolom mindenki sejtí: a szán felborul a fekvőrendőrben, és a kieső Mikulást így el tudjuk kapni. Az én kedvencem és megítélésem szerint a leghatékonyabb módszer, az egy

karton Coca Cola a kémény mellé, hisz tudjuk, minden Mikulás szereti a Colát, és addig fogja iszogatni, míg reggel nem lesz, és mi el nem tudjuk kapni.

Gálosi Tamás (8. évf.)

Karácsony a Vörösmarty téren

Örkény színház, Dohány utcai zsinagóga, Rumbach utcai zsinagóga. Egy újabb kör autóban ülve, parkolóhelyet keresve. Miután már beleuntunk az autókázásba, beálltunk egy parkolóházba, és sétáltunk a Vörösmarty tér felé. Már majdnem ott voltunk, amikor... ott az üres parkoló hely. Na, ez is jól kezdődik!

Hatalmas embertömeg vett minket körül, és félpercenként valaki rálépett a lábadra. És hogy mi ez a nagy látványosság? Valójában semmi. Bár hemzsegnek a külföldiek, nincs itt semmi rendkívüli, semmi olyat nem láttam, amiről úgy éreztem volna, hogy feltétlenül meg kell vennem (leszámítva a forró teát, ami persze aranyárban volt, de a mínusz 3 fokban jól esett). A vásár felét elfoglalják a kifőzdek és a lacikonyhák, a másik felében pedig a hagyományos, szürke marha túlköket,

csontból készült emléktárgyakat (*Hungary* és *Budapest* feliratokkal), fa játékokat és sípokat, bábokat és nemezkalapokat áruló bódék sorakoznak. Valójában nincs semmi újdonság, a cipzártáska is már több éves. Volt néhány nyaklánc és fülbevaló, amit az előző években nem láttam a vásáran, de a bizsuboltok is ilyenekkel vannak tele, csak azokban negyedannyiba kerülnek. Az ok, amiért mégis minden évben meglátogatom karácsonykor a Vörösmarty tere t, az az, hogy mivel sok

olyan kézművesáru t lehet ott kapni, amelyet könnyű elkészíteni, ezért innen szoktam a karácsonyi ajándékötleteket meríteni. Értékesebb így, mintha egy ismeretlen árustól vettél volna, mégis sok-

kal olcsóbb, mintha a karácsonyi vásáron vettél volna meg.

Bódey Julcsi (8. évf.)
fotó: újbuda portál

Mennyit költöttünk a karácsonyra?

Elmúlt a karácsony, az ünnep, amikor mindenki csak arra gondolt, mit vesz és kinek. A legkelendőbb ajándékok szokás szerint a ruházati cikkek, a műszaki termékek, a könyvek és a kozmetikumok voltak, ahogy azt a korábbi felmérések is mutatják*.

Az embert nem csak az foglalkoztatja, hogy mit vesz, hanem az is, hogy mennyiért. Mivel ma már mindenről csinálnak felmérést, azt is megtudhatjuk, hogy mennyiért vettek országunk lakói ajándékokat egymás számára. Egy átlagos ember 35 ezer forintot költött átlagosan 6 emberre. Ez azt jelenti, hogy személyenként 6 ezer forintot, tehát vagy a felmérések tévednek, vagy

tényleg olyan fantáziátlan emberek között élünk, akik kizárólag drága dolgokkal tudják megörvendeztetni szeretteiket. Szerény véleményem szerint meg lehet oldani a dolgot összesen 10 ezerből, csak picit gondolkodni kell, oda kell figyelni a másokra, és az egész ropant egyszerűvé válik – például remek ajándék lehet az illető kedvenc sütije, filmje, vagy esetleg egy közös

program, mondjuk bowling vagy mozi.

A másik problémás dolog a karácsonyfa. Az emberek pár erdőt nagy vidáman kiirtanak, mert ugye a fenyőfák remek áron kelnek el. Persze vannak cégek, amelyek ezt is környezetbarát módon oldják meg. Például direkt erre a célra ültetnek fákat, vagy minden kivágott fa helyére egy másikat ültetnek. De hát ezek a dolgok az ünnepek nélkülözhetetlen részei, nem szívesen törődik ilyenkor az ember ilyesmivel.

Vida Benedek (8. évf.)

*forrás:

<http://vallalkozoi.negyed.hu/vnegyed/20111107-iden-35-ezret-koltenek-karacsonyi-ajandekra-a-magyarok-egy-felmeres.html>

illusztráció: kiskegyed.hu

HD-ben szép az élet

A szerencsések először 2008-ban láthattak HD-ben sugárzott magyar nyelvű adást a TV-ben: a pekingi olimpiát nagy felbontásban közvetítette az MTV. Azóta négy év telt el, a kínálat pedig folyamatosan nő.

Pár hónappal ezelőtt új mediaboxot kaptunk a szolgáltatóunktól. Rólam tudni kell, hogy nem vagyok nagy tévénező, mégis azonnal izgattott lettem, amikor megtudtam, hogy a kicsike képes fogni HD-programokat. Beszerelés után fogtam a távirányítót, és körbenéztem az új TV-adók között. Amit szinte azonnal észrevettem, hogy a csatornák minősége nem egyforma. Remek példa erre az ATV és az ESPN America nevű óceántúli sportcsatorna közti különbség. Az utóbbinak egyszerűen hibátlan a képi élménye, míg az ATV-nél érezni, hogy nem mindenhol használták ki teljes mértékben a HD nyújtotta lehetőségeket. A

reklámok előtti animációban például erősen pixelesek a képek, ami elég zavaró tud lenni egy 32 colos tévénél. Különösen jellemző a magyar csatornákra, hogy nem minden műsor esetén virít a csatorna logója mellett a HD felirat: a műsorok készítésénél egyszerűen nincs pénz arra, hogy minden adást túelles képet adó kamerák rögzítsenek. Még ennél is rosszabb az RTL Klub (és testvér-csatornáinak) esete: a legnézettebb magyar tévécsatornáról van szó, mégsem áldoztak semennyit sem arra, hogy a HDTV-vel rendelkezők is ugyanúgy élvezék a programokat. Ezt még meg tudom érteni egy kisebb költségvetésű tévénél

(biztos vagyok benne, hogy pl. a Nóta TV-nek még 5 év múlva sem lesz HD változata), de egy ekkora csatornánál ez már szinte megbocsáthatatlan bűn. Hogy egy pozitív példát is említsek: mindhárom nagy tematikus tudományos csatornának (Spektrum, National Geographic, Discovery) van HD verziója, amelyen kizárólag nagy felbontásban forgatott filmeket sugároznak. Az MTV pedig – úgy látszik –

szeret együtt fejlődni az olimpiával: a londoni sportesemények kezdetével elindult az M3D, amely a háromdimenziós tévével rendelkezőknek nyújt teljes vizuális élményt. A nemzetközi szabványokkal foglalkozó testület eközben elfogadta a HD-nál négyszer nagyobb felbontást, a 4K-t. Kíváncsi vagyok, mit hoz a jövő tévéje...

Sengel Tamás (9. évf.)

Ünnepek utáni ünnepi filmajánló

Tim Burton: Ollókezű Edward

Bár ez már egy régi film, mégis minden évben aktuális.

Az Ollókezű Edward egy kedves karácsonyi film Tim Burton sajátos stílusában. Mindenképpen ajánlom a filmet, többek között azért is, mert nincs az embernek tőle olyan habos érzése. Finom humora van, és sajátosan mutatja meg a karácsony hangulatát. A film vége után marad az emberben egyfajta édes-kesernyészájíz, de éppen ezért több, mint más karácsonyi filmek. A szereposztás sem valami ócska, olyan színé-

szekeket sorakoztat fel, mint Johnny Depp, Winona Ryder vagy Dianne Wiest.

A történet egy kertvárosban játszódik, ahol minden tökéletes, a virágok mindig virágoznak, a fű egyenletesen nő, és senki se áll neki levágni vasárnap reggel. De a kertváros végén áll egy kastély, ami kirí az egyenlőségek közül. Amikor a kastélyból kikerül az a teremtmény, amiről eddig csak meséket lehetett hallani, akkor kiderül,

hogy mi is lapul minden fehérre mázolt kerítés mögött. Ha már elegendő van a nyálas karácsonyi filmekből, szakíts egy kis időt magadnak, és ülj le egy forró csokival a tévé elé.

Nánai-Szűcs Dóra (8. évf.)

Ollókezű Edward (Edward Scissorhands, 1990, 105')

Rendezte: Tim Burton

Szereplők: Johnny Depp, Anthony Michael Hall, Winona Ryder

Váratlan utazás - vagy inkább nagyon is várt

A hobbit

Peter Jackson a világsikert arató Gyűrűk Ura trilógia megfilmesítése után (mely összesen 17 Oscar-díjat nyert el) most elkészítette az előzményeket Tolkien szintén sikeres regényéből: *A hobbitot*.

Zsákos Bilbó első látásra egy teljesen átlagos és normális hobbitnak tűnik, és ezt ő is így gondolja. Márpedig egy teljesen átlagos és normális hobbit napjában többször is elfogyasztja a reggelijét, meglehetősen méretes pókhasat növeszt, és nem szereti a kalandokat. De a vendégeket szívesen

fogadja hobbit-üregében, feltéve, ha az illetőket ismeri is. Ám egy nap, mikor épp a reggeli pipája tökéletes füstkarikáit eregeti a melengető napsütésben, egyszer csak ott terem előtte egy szürke köpenyt és kalapot viselő mágus, Gandalf. És ekkor kezdetét veszi a kaland Dwalin, Balin, Kili, Fili, Dori, Nori, Ori, Oin, Gloin, Bifur, Bofur, Bombur és végül, de nem utolsó sorban Tölgypajzsos Thorin társaságában, akik mind egytől egyig derék törpök. A tizenhárom törp elbitort birodalmuk visszaszerzésére hívja segítségül Bilbót és Gandalfot.

Bilbót Martin Freeman, Gandalfot pedig Sir Ian McKellen alakítja, Andy Serkis pedig ismét fantasztikusan játssza Gollam szerepét. A film gyönyörűen meg van csinálva, és nagyon

látványos. A szédítő sightot fokozza a kaotikus kameramozgás, ami miatt a vetítésen többben is rosszul lettek és kimentek. 3D-ben talán már ez kicsit sok volt (2D-ben lehet, hogy még ez a rész is jó). Szerencsére nem volt hosszabb tíz percnél a gyomorfélkavaró jelenet. Kicsit furcsa, hogy *A hobbitot* is három részben filmesítik meg. Könyvben jóval vékonyabb, mint az egész *Gyűrűk Ura trilógia*, de filmben (a *Váratlan utazás* hosszúsága alapján) nagyjából ugyanolyan hosszú lesz. Mégsem éreztem nyújtottnak, és egyszer sem

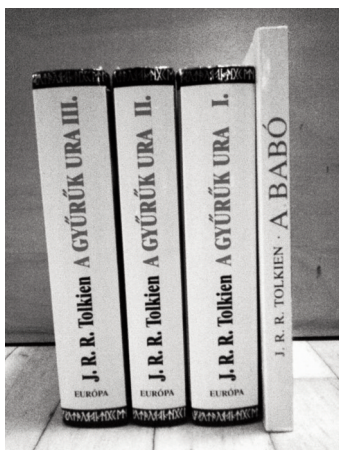
gondoltam, hogy „most már igazán továbbléphetne a történet” (bár nekem szinte semmi sem unalmas, ami a *Gyűrűk Ura* világához kapcsolódik). Mindenkinek ajánlom ezt az utazást Középfölde tájaira!

Bódey Julcsi (8. évf.)

A hobbit - Váratlan utazás (The Hobbit: An Unexpected Journey, 169', 2012)

Rendezte: Peter Jackson

Szereplők: Martin Freeman, Ian McKellen, Richard Armitage

Röhögni a Twilighton

Először is szeretnék előre is bocsánatot kérni a Twilight fanoktól, ha esetleg nem tetszene nekik ez a kritika.

Szeretném leszögezni, hogy én nagyon vártam ezt a filmet. Nem azért, mert szeretem vagy ilyesmi, hanem azért, mert kíváncsi voltam, hogy mit csináltak az utolsó könyvből. Amikor elkezdődött a film, már tudtam, hogy az nem lesz a kedvencem. Csak a stáblista ment, de már az is giccses és béna volt. Aztán, ahogy teltek a percek, egyre jobban meggyőződtem arról, hogy jogosak voltak a félelmeim. Ami nálam kiverte a biztosítékot, az az volt, hogy nem bírtak betenni a filmbe egy élő kisbabát. Tényleg nem értem, hogy miért nem lehetett szerepni egy

gyermeket, más filmekben ez nem okoz problémát – nem vették észre, hogy egy animált baba nem illik egy ilyen filmbe? Ezek után azon borultam ki, hogy mennyire nem tudnak színészkedni a szereplők. Eddig se láthattunk Kristen Stewarttól nagy színészi alakítást, de ez a film biztosított arról, hogy ennek a nőnek nincs arcimimikája. Ettől a két dologtól a film röhejessé válik, amire meg rátesz egy lapáttal az is, hogy a végén egy jövőbeli képen látjuk, ahogy Bella lánya, Renesmee és Jacob boldogan sétálnak a tengerparton. Végezetül pedig annyit, hogy mindenki nézze

meg, csak hogy röhögjön egy jót!

Szabó Borbála (9. évf.)

Alkonyat - Hajnalhasadás II.
(*The Twilight Saga: Breaking Dawn - Part 2*, 115', 2012)
Rendezte: Bill Condon
Szereplők: Robert Pattinson,
Kristen Stewart,
Taylor Lautner

Párhuzamos valóságok

a Felhőatlasz

Elgondolkoztál már valaha azon, hogy azokkal az emberekkel, akikkel együtt éled a mindennapjaidat, szüleiddel, testvéreiddel, barátaiddal vagy akár a patrónusoddal találkozta-e már egy másik életedben?

A Felhőatlasz pont erről fantáziál. Amikor beültünk a mozi- ba, az első tíz percben még úgy gondoltam, hogy: „na, ez meg mi? Több film összegyúrva?” Aztán rájöttem, hogy nem. Ez nem több film, ez együtt így mind *A film*.

A történet egyszerre több szálon fut. Egy szál a napjainkban játszódik, egy történet a 70-es években élő újságírónőről, szól egy valóságsszál egy 19. századi hajó utasairól is. Egy sztori az 1930-as évek környékén élő zongoristáról szól, aki írt egy csodálatos művet. Elképzelte,

hogy különböző életekben és korokban találkozik ugyanazokkal az emberekkel – ez maga a Felhőatlasz szextett. Megismerhetjük Sonmi-451 történetét is a 300 év múlva létező Szöulban, de ami számomra a legérdekesebb volt, az még a koreai lány történeténél is sokkal távolabbi időben játszódik, akkor, amikor az emberiség csúcstechnológiája keveredik a kezdetleges civilizációk primitívségével.

A múlt és a jövő drámai, csak a jelent kell könnyen venni. A történet sokszínű, a mondani-

valót pedig mindenki máshogy értelmezheti.

Ez a film pár év múlva klasszikus lesz, ne hiányozzon a te műveltségedből se!

Bődey Julcsi (8. évf.)

Felhőatlasz
(*Cloud Atlas*, 2012, 164')
Rendezte: Lana Wachowski,
Andy Wachowski, Tom Tykwer
Szereplők: Tom Hanks,
Hugo Weaving, Halle Berry,
Hugh Grant

Modern élelmiszerek

A számítástechnika, a gépészet gyorsan fejlődik. Azonban nemcsak a műszaki világ fejlődik, az élelmiszeripar is sokat változik. Manapság már sok növény génkezelt, és az állatokat sem úgy tartják, mint régen, hanem modern módszereket használnak, amelyek néha igen visszataszítóak, ám sok esetben praktikusak. Nos, tekintsünk bele a modern élelmiszerek világába!

A kínai műtojás

Ez a kifejezés igen furcsának tűnhet. Műtojás Kínában? És egyáltalán hogy készül? – ezek a kérdések merülhetnek fel bennünk. Nos, a kínai piacokon bukkantak fel ezek a műtojások. Kinézetükben nem sokban különböznek a valóditól, ám amint megfogjuk, láthatjuk, hogy kemények, mint a kő, vagy pattognak, mint egy pingponglabda. Némelyikük egészen élethű, ám a belsejük egészen más. Kásás, átlátszó vagy más színű, egyszóval némelyik egészen gusztustalan. És hogy vajon mi értelme ezeknek a tojásoknak? Olcsóbbak, mint a rendes? Netán egyszerűbb beszerezni? Bármilyen is az igazság,

azt hiszem, én inkább kihagynám.

Űrhajósok eledele

Igazából nem is sokban különböznek az űrhajós élelmiszerek az igazítól. Lényegük, hogy egészségesek és tápanyagdúsak legyenek. Na meg könnyen tárolhatók. Az ételeket tálcáról eszik, amelyen mind az evőeszközök, mind az étel rögzítve van. A kisméretű ételek minden előkészület nélkül fogyaszthatóak, ám ha morzsálódnak, nem szabad őket eltörni, mert a morzsák meghibásíthatnak berendezéseket.

Ezek általában egyfalatos ételek, hogy ne kelljen őket törni. A nagyobb ételeket megmelegítik a csomagolásukban, esetleg vizet adnak hozzá egy kis

nyíláson keresztül.

Japán miniburgerek, porból

Ez az élelmiszer bizonyos szempontból visszataszító, ám az elkészítése minden bizonynyal szórakoztató. A lényege az, hogy különböző típusú porokat összekeverve elkészítjük a hamburger tésztaját, a „húst”, a sült krumplit, ketchupot, sajtot, sőt egy mini kólát is. Mindehhez csak egy kis port és vizet használunk, majd mikrohullámú sütőben megsütjük (ez az étel tulajdonképpen egy gyer-

mekjáték, csak éppen ehető).

Kocka alakú görög-dinnyék - Japánból

Az egész nem is olyan hihetetlen, mint gondolnánk. Sőt! Még csak génmódosítva sincs, és a lényege a divatosság és az egyszerű tárolás. A gond ugyanis a hűtőkkel volt, azaz nem is a hűtőkkel, hanem inkább a dinnyékkel, amik alakjuk miatt nem passzoltak a hűtőkhöz. A megoldást egy japán farmer találta meg, aki azt találta ki, hogy az egészen egyszerű, sima görög-dinnyéket egy kocka alakú tárolóban növeli fel, így azok szép lassan alkalmazkodtak annak a formájához. Az elképzelés, mint látjuk, bevált.

Tóth Artúr (8. évf.)

Két hét kötésben

12 napot, azaz majdnem két teljes hetet kellett úgy eltöltenem, hogy a jobb kisujjam éjjel-nappal egy sínben feküdt. Ez volt életem első hasonló élménye, ezalatt egy kicsit átérezhettem, milyen félig-meddig testi fogyatékosnak lenni – ennek minden hátrányával (és előnyével is).

Egy átlagos kedd délelőtti tesióra az AKG-ban. A többiek éppen röpizni készülnek, én inkább a különtornát választá-

nám, de Péter, a tanárom szava dönt – így jó pár hónap után ismét beállok röpizni. „Huhh, csak pörgünk itt összevissza,

bele se tudok érni a labdába...” – gondolom magamban. „Szuper, rajtam van a sor a szerválásnál! Na, ez sikerült, kettőt át is passzoltam, jöhet a harmadik! Három, kettő, egy, és... A francba, ez mellément. Talán, ha előrefutok és újra beleütök, még átmehet. Ja, nem lehet kétszer beleérni! Nem baj, meg-

próbálok, csak úgy, játékból. Futás... Aú!”

Abban a pillanatban egy olyan erős fájdalom hatolt át a testemen, amihez hasonlót nem sürün éreztem az eddigi 15 évem során. A második beleérésnél véletlenül csak egy ujjam érintette a labdát, így az hátrafele szült. A kezem szinte lüktetett,

percekig rohangáltam körbe-körbe ordítva. Az érzés azonban hamarosan mérséklődött, így tovább játszottam, és szinte nem is foglalkoztam vele egész nap. Délután apukámnak megemléstettem, hogy mi történt tetsin, mire ő felhívta a házi orvosunkat, aki azt mondta, hogy minél előbb menjünk be röntgenre. Nem ijedtem meg, sejtetni lehetett, hogy nincs eltörve, mivel akkor mozgatni se tudtam volna. Este el is indultunk a Heim Pál kórház baleseti sebeszetére, ahol majdnem egy órát kellett várnunk a vizsgálat megkezdéséhez. Először felvették az adataimat, majd a röntgenterembe küldtek, ahol a kezemet a gép alá tették, majd visszaküldtek várni. Nem sokkal később ki is derült: ez a kötés bizony 12 napig rajtam lesz. Nem ijedtem meg, inkább kíváncsivá tett, hogy milyen lesz

az életem úgy, hogy csak az egyik karom teljesen működőképes.

A nehézségek már fürdés közben előjöttek: borzalmas volt úgy mosakodni, hogy közben az egyik kezemet folyamatosan az ég felé kellett emelnem. Az alvás során is kompromisszumokat kellett kötnöm, ugyanis úgy szeretek feküdni, hogy a kezemet magam alá teszem – erről most le kellett mondanom. A mindennapok során aztán rengeteg helyzet állt elő, amikor mindkét végtagomra szükség lett volna: ajtónyitáshoz, szatyorcipeléshez, cipőkötéshez... Szerencsére a gépirást és a teszt abbahagyhattam a kötés megléteig. Balkezes vagyok, így az írással nem adódtak problémáim, de néhány órán tabletet használok a jegyzetelésre – így fél kézzel kellett ügyeskednem az érintőképer-

nyőn, ami meglehetősen fárasztó.

Ahogy telt az idő, kezdtem egyre jobban megszokni az ujjamra felhelyezett sint, de azért számoltam magamban a hátralévő napokat. Örültem a segítő-készségnek, amit a kötés miatt kaptam, szinte már csak az előnyeit láttam a balesetnek. Az idegesség azonban megmaradt bennem.

Végül eljött a nagy pillanat, a levétel ideje. Tanítás után ismét a kórházba vezetett az utam, ahol egy futószalag-szerű kórteremben megszabadultam a rám helyezett béklyótól. Utánam egy kisfiú jött, és amikor megtudtam, hogy a heréjét akarják megvizsgálni, legszívesebben menekültem volna a kórteremből, de még ott kellett maradnom, hogy lemossam az izzadságot a kötés alatt lévő kezemről.

A 12 nap alatt rám ragadó tapasztalatokkal már sokkal jobban viselném a következő kötetést, ha úgy alakul az élet. És ahogy magamat ismerem, elég sok esély van rá, hogy nem kell sokat várnom...

Sengel Tamás (9. évf.)

Nyílt nap a Műszaki Egyetemen

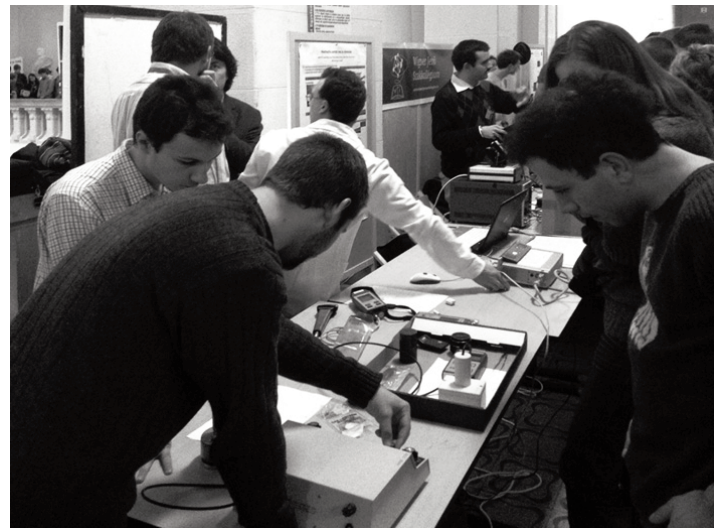
Miközben a felvételi keretszámok egyre csökkennek (vagy nőnek, nehéz követni), azért ne feledkezzünk el arról, hogy néhányunknak legfőbb ideje lenne körbenézni az egyetemeken. Mit akarok csinálni? Hol tanítják azt? Egyáltalán, hogy működik ez az egész egyetem-cucc? Ehhez hasonló kérdésekkel látogattam el a Műszaki Egyetemre.

Először is, én még soha életemben nem voltam egyetemi nyílt napon. Az információs pultoknál prospektusok lavínája várt, és az egész épületben előadások voltak. A különböző tanzékek és karok standjainál lehetett érdeklődni. A standoknál azonban nem csak az unalmas képzési tájékoztatók vártak minket, hanem minden kar igyekezett megmutatni egy kis szeletét annak is, amit csinálnak.

Így például a természettudományi karon szimulációs programokon demonstrálták a hallgatók a természetben megfigyelhető jelenségeket. A villamosmérnökök LED-eket programoztak egy mikrokontrollerrel.

Külön üdítő volt, hogy ezek a kísérletek végre kitörtek a Csodák Palotájában vagy az iskolai laborokban elvégzett, már nagyon elcsépelet kísérletek köréből. Hallgatók által előállított egyedi munkákat láttam, amiből arra következtetek, hogy itt a hallgatókat a saját ötleten alapuló önálló termékalkotásra sarkallják. Ez pedig szerintem az alapja annak, hogy valaki az egyetemről kikerülve piacképes legyen.

Mivel hallgatók álltak a standoknál, így az érdeklődők bármilyen kérdést feltehettek az egyetemmel kapcsolatban. Ez nagy lehetőség – egy hivatalos egyetemi tájékoztatón nem mondják meg, hogy mely tan-

tárgyakat ne vedd fel inkább, itt pedig a hallgatók a személyes tapasztalataik alapján akár ezt is megmondják neked.

Érdekesség volt még számomra, hogy a cégek már itt igyekeznek lecsapni a hallgatójelöltekre, hogy az egyetem alatt már részt vehessenek különböző gyakornoki programokban, és később a cégükönél dolgoz-

nak.

Nagyon élveztem ezt a pár órát a BME-n, és mindenkinek ajánlom, hogy nézzen meg legalább egy-két egyetemet, hogy biztos lehessen a döntésében.

Halpern Bence (12. évf.)

illusztráció: bme.hu

Az RTL kódja

Új kvízműsorral jelentkezett az ősszel kezdődő szezonra az RTL Klub. A Kód című vetélkedőben a tudáson felül elengedhetetlen a jó emlékezőtehetség is. De tetszik-e a nézőknek, hogy újra csavartak egyet a műveltségre alapozó programokon?

A Kódot a nagymamámnál láttam először. Már az ajánló után azt gondoltam, muszáj legalább egyszer megnézni egy részt belőle – rögtön megfogott az aréna dizájnya, úgy nézett ki, mint egy külön virtuális világ. Az első megnézett adás igazolta az érdeklődésemet. A stúdió sokkal profibban néz ki, mint A széf esetében, talán csak a Pár-bajnak és a Cápának volt ennél jobban kinéző stúdiója. A Kód annyiban hasonlít az utóbbihoz, hogy itt is egy külső, gépszerű hang az egyik műsorve-

zetője a játéknak. A show egyébként nagyon jól meg van tervezve, Sebestyén Balázs pedig tökéletes a posztjára, hiszen 4 éves gyakorlattal rendelkezik ezen a területen. A kérdések néha lehetnének bonyolultabbak, de valószínűleg az átlagembernek éppen elég nehezek így is. A végső kijutás az arénából pedig egyszerűen zseniális, az embernek a hideg futkos a hátán, miközben a képernyő előtt rágja a körmét.

Az RTL Klub már sokadszorra bizonyította, hogy nem véletle-

nül a legnézettebb magyar csatorna. A marketing-gépezet teszi a dolgát, a műsoraikba olyanok is belenéznek, akik egyébként nem is tévéznek. Összességében mindenkinek ajánlom,

hogy legalább egyszer üljön le A Kód elé. Ígérem, hogy egy életre átkódolódik az agya.

Sengel Tamás (9. évf.)

Windows 8 - a tabletek (rém)álma

Október 26-ra nagy dobással készült a Microsoft: bejelentette az új, táblagépekre és PC-re fejlesztett operációs rendszert. A kritikusok azonban nem fogadták kítőré örömmel az új Windowst és a vele egy időben piacra dobott táblagépet, a Surface-t. Siker vagy bukás lesz a vége?

Az első igazi találkozásom a Windows 8-cal tőriórán történt, amikor Boti, az egyik kupactársam behozta a gépét jegyzetelés céljából. Néztem, miközben használta az új rendszert, és én is rögtön láttam azt, amit az újságírók és a tesztelők mondanak: a Win8 nem billentyűzethez és egerhez készült. A csempeknek hívott gombok egy egérmutatóhoz képest óriásiak, de egy ujj számára pont megfelelnek. Ezenkívül feltűnt (amit már korábban is észrevettem a képeken, videókon és a Windows Phone 7 kipróbálásakor): a grafikus tervező valószínűleg a minimalista stílus megszálottja lehetett. A felület egy-két eleme úgy néz ki, mintha szí-

nes papírból lenne kivágva. Sehol egy színátmenet, egy térhatású elem, de még árnyékot se nagyon látni, így a grafika néhol retro hatást kelt. Személy szerint jobban kedvelem az iOS és a Mac OS X (vagy akár a Windows 7) realisztikus, ugyanakkor jól kezelhető dizájnját. További bonyodalmakra adhat okot az is, hogy a Windows 8-nak kétféle változata létezik: az RT és a Pro. Ez utóbbiban használhatjuk a Microsoft világában jól megszokott .exe programokat, míg az RT-ben ugyan megtalálható a Windows Asztal a csempés felület mellett, de csak a Microsoft programjait futtathatjuk asztali környezetben – ez valószínűleg

sok kezdő felhasználót zavarba ejt majd. Negatívum a Windows beépített alkalmazásboltjának szegényes kínálata és az itt található szoftverek viszonylag magas ára is.

Örülök, hogy a Microsoft ráeszmélt a lemaradására a mobil eszközökre szánt OS-ek körében, de szerintem nem kellett

volna egybeolvasztania az érintős és a klasszikus (egeret-touchpadet-billentyűzetet használó) eszközök kezelőfelületét. Az ujjak forradalma még várat magára. Én azért bízom a változásban, ezeket a sorokat is érintőképernyőn írtam...

Sengel Tamás (9. évf.)

Madrid háromszor

Az őszi szünetben öt napot Madridban töltöttem a családommal. Ha egy szóban kellene meghatároznom Madrid lényegét, az a szó az életvidámság lehetne. Hajnalig pörög az élet, sül a churros, szeletelik a sonkát. Nehéz röviden összefoglalni Madridot, ezért csak néhány emlékezetes pillanatot osztok meg veletek.

Botin

Ez a háromemeletes étterem a Guinness Book szerint a világ legrégebbi működő vendéglője.

Botin, malacok

Ha belépünk az épületbe, olyan, mintha évszázadokat mentünk volna vissza az időben. Emeletenként változó, más és más csempék, festmények, plakátok díszítik a falakat. Minden este telt ház van, ami nem meglepő, mivel a Botin nevezetessége a szopós, párhetes ma-

lac, amit kemencében sütenek, és amit felvágva tálnak a vendégeknek. A húsa omlós, a bőre ropogós, az íze pedig ellenállhatatlanul finom. A Botinban minden este tömegeket szolgálnak ki, teszik mindezt kifogástalanul, gördülékenyen, óramű pontossággal.

Toledo

Ez a város olyan Madridnak, mint Budapestnek Szentendre. Az Atocha pályaudvarról indulva – ami önmagában gyönyörű: beltéri pálmaházat építettek a vágányok közé – körülbelül fél óra alatt jutunk el Spanyolország kardjairól és marcipánjairól híres régi fővárosába. Toledónak már a pályaudvara is sokkoló, más városok hasonló épületei az útikönyvek címlapján kapnak helyet. A városban sétálva több helyen találkozunk don Quijote nyomaival, mór kapukkal, középkori kerengőkkel és a több évszázados zsidó kultúra emlékeivel.

Toledo

Bernabéu stadion

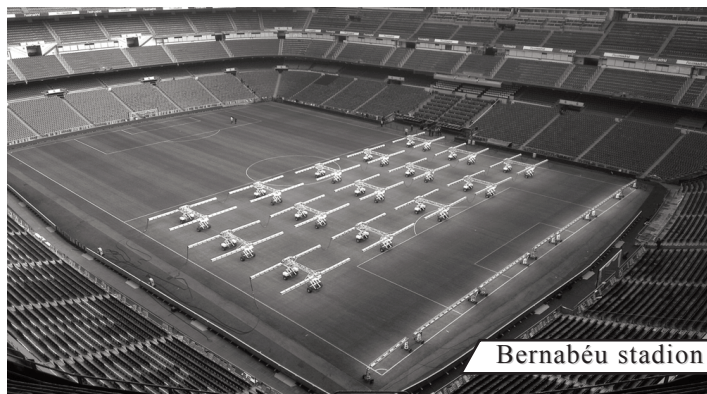
Egészen mostanáig nem szerettem a focit, de lehet, hogy a Real Madrid meccseit mostantól nézni fogom. A stadion még akkor is elképesztően lenyűgöző, amikor nincs tele szurkolókkal. Belépve a nézőterre, láthatjuk a pályát – aminek fűtik azt a részét, amit nem ér a nap –, a V.I.P. részleget és körben a több ezer ülőhelyet. Ha ez

nem lett volna elég, még megnézhetünk egy kiállítást a csapat múltjáról és jelenéről. Itt természetesen emléket állítanak a Real Madridban 8 évet játszó Puskás Ferencnek is. Innen kiérve végigsétálhatunk egy kijelölt útvonalon, ami elvisz minket a kispadoktól kezdve, az öltözőkön át, egészen a sajtószobáig.

Szabó Borbála (9. évf.)

Atocha pályaudvar

Bernabéu stadion

Párizs, te édes rondaság!

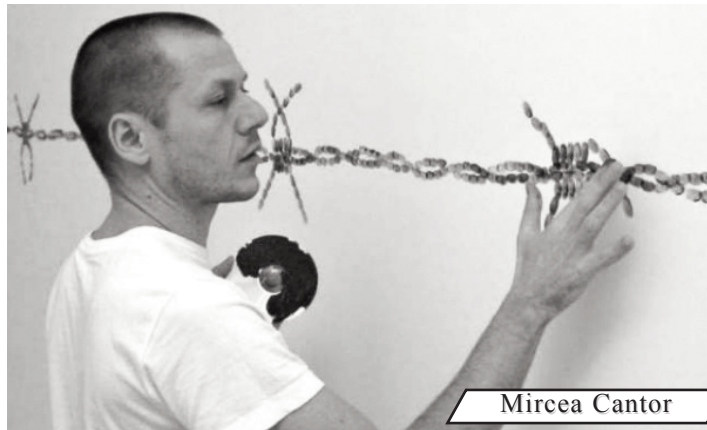
Ha azt mondom, Párizs, szinte mindenkinek a csillogás, a művészet, a tökéletesség ugrik be. A világ közepe! Ezért aztán szerencsésnek éreztem magam, hogy a családommal most éppen ide utaztunk el néhány napra, töltekezni.

Ám ahhoz képest, amire számítottam, óriásit kellett csalódnom a megérkezés-kor: a szépségnek és a csillogásnak pont az ellentéte fogadott. Pedig Párizsnak még csak nem is a legrosszabb negyedében foglaltunk szállást – utolsó pillanatban, kapkodva persze. Ami fogadott: túlközlő kocsi, bűzös, szemetes, sötét utcák. Az autóból kiszállva, bevallom, azt éreztem, Párizs igencsak messze van Budapeستől, lám, ezerszer jobb és kulturáltabb az a világ, ahonnan én jövök. A lepukkant szálloda, ahol laktunk, sem tudott meggyőzni ennek az ellenkezőjéről: sem a picike szobák, sem a kopott bútorok, sem a két-

személyes szűk lift. Legszívesebben mentem volna haza rögtön.

Másnap reggel a metrókocsi, amire felszálltunk, nem akart elindulni. Miközben a metróban vártunk, és egymással beszélgettünk, egy idős fekete úr lépett oda hozzánk, és a következőt mondta magyarul: „*Pardon, nem ez a kocsi fog indulni, hanem majd a másik oldalról az, ami mindjárt beérkezik*”. Na, ezen az egy mondaton teljesen ledöbbsentünk. Nem éppen szokványos jelenség egy idegen országban egy feketétől magyar szót hallani. Ugyanabban a megállóban szálltunk le, ahol ez a kedves ember, akitől útközben megtudtuk, hogy a

Mircea Cantor

felesége magyar, ő maga pedig 30 évvel ezelőtt Magyarországon tanult, a „csodálatos” Budapesten.

A belvárosba megérkezve aztán be kellett látnom, hogy mégiscsak igaz minden szó, amit Párizsról valaha leírtak, és nem csal meg az emlékezetem sem: valóban olyan zseniális ez a hely, mint ahogyan kisgyermekkoromból, amikor először jártam itt, megmaradt bennem. A Grand Palais-ben megnéztük Edward Hopper, a nagy amerikai festő kiállítását, utána a sugárutak palotái között sétálgattunk, este pedig elmentünk Gilad Hekselman New York-i jazz-gitáros koncertjére egy picike, ám annál rangosabb jazz-bárba (Sunset Sunside). Jó kis nap volt! Másnap délelőtt elsétáltunk a Sacré-Coeur épületéhez, gyönyörködtünk a város feletti pano-

rámában, ebéd után hatalmasat sétáltunk a Szajna parton. Délután betértünk az Orangerie pavilonba, ahol megnéztük Monet híres tavirózsás freskóit. S mivel a Pompidou Központ, a világ egyik legjelentősebb kortárs képzőművészeti múzeuma még este is nyitva tartott, hát a nap zárásaként oda is beugrottunk, ahol többek között egy kolozsvári művész, Mircea Cantor kiállítását néztük meg, akinek művei nemrég Budapesten is láthatóak voltak.

Ez a két sűrű nap igazi kultúrások volt: akár a művészeti élményekre, akár az építészeti csodákra gondolok, de még inkább, ha eszembe idézem azt a multikulturális, ronda negyedet, amit a kései szállásfoglalásunk révén volt szerencsénk megismerni. Párizs nemcsak a csillogást mutatta meg tehát ez alatt a rövid idő alatt magából, hanem egy másik, sötétebb oldalát is. És ettől érzem én azt, hogy ez a párizsi út egészen rendkívüli volt.

Gulyás Ábel (9. évf.)

Shakespeare újratöltve

A Hamlet Alföldi Róbert rendezésében

Én mindig is szerettem színházba járni, és (szerencsémre) rossz darabot se nagyon láttam, így lelkesen léptem be a Nemzeti Színház kapuján.

Pár percnyi sorban állás után besodort a tömeg a színházterembe. Ami rögtön feltűnt, hogy a nézőket nem a nézőtérre (ami le volt fedve fekete ipari maszkolófóliával), hanem a színpadra terelték, amit lépcsőzetesen megemelték, és összecukható székeket tettek minden egyes szintre. Bár ez először különlegesnek tűnt, de a darab közben a nézőtérre irányított akusztika miatt nem lehetett szinte semmit hallani. De azért csak elkezdődött az előadás, rögtön egy retinát égető lámpát irányítottak a közönségre, majd mintha valamelyik politikai műsort nézném, minden férfi öltönyben, a nők pedig kosztümben jelentek meg a nézőtérre emelt pódiumon. Bár olvastam, hogy a darab új felfogású lesz, erre azért nem számítottam. Alig fél órán belül kiderült, hogy Hamlet (Szabó Kimmel Ta-

más) szinte az egész darabban kiabálni fog, és hát – nem csak az első felvonásban – káromkodni is. (Itt jegyzem meg, hogy bár Szabó Kimmel Tamás bármilyen jól is tud emelt hangon beszélni, a fordított akusztika teljesen érthetlenné tette a mondatait.) Miután egy darabig nyugodtan következtek egymás után a jelentelek, már kezdtem elfogadni a darab sajátos felfogását, de ekkor Hamlet egyik újabb ordibálós kirohanása után zenét kért, ekkor valami dobhártyaszaggató dubstep és disco zene keveréke kezdett el üvölni, és szerencsétlen főszereplő úgy táncolt rá, mintha taszigálnák. De szerencsére ezt hamar abbahagyta, és fölényesen kivonult a színről. A szünet után újabb kiabálás, örület és persze megölték Poloniuszt. Ennek folytatásaként nem sokkal utána hihetle-

nül hangos gépfegyverropogást lehetett hallani – nem egy ember sikított ijedtében –, és berontott a színre Polonius fia egy gépfegyverrel a kezében, és az időközben Angliába utazott Hamletet kereste, szintúgy ordítva. Majd az örült Ofélia ugrált be a színpadra egy fülhallgatóval a fülében (aminek a vége nem volt semmihez csatlakoztatva), fennhangon énekelve egy magyar népdalt. A színmű végén sikerült megmérgezni Hamletet, aki még „maradék erejéből” elsántikált egy darabig, majd felfedte, hogy mostohaapja akarta legyilkolni, üldözőbe is vette, és ugyanazon gépfegyverrel lelőtte a királyt. Mikor már mindenki a nézőtér valamelyik sarkában fetrengett halottan, az utolsó percben bejött a dán trónra igényt formáló Fortinbras, és az Arany János „lőjenek sort” helyett Nádasdy Ádám durvább „vezé-

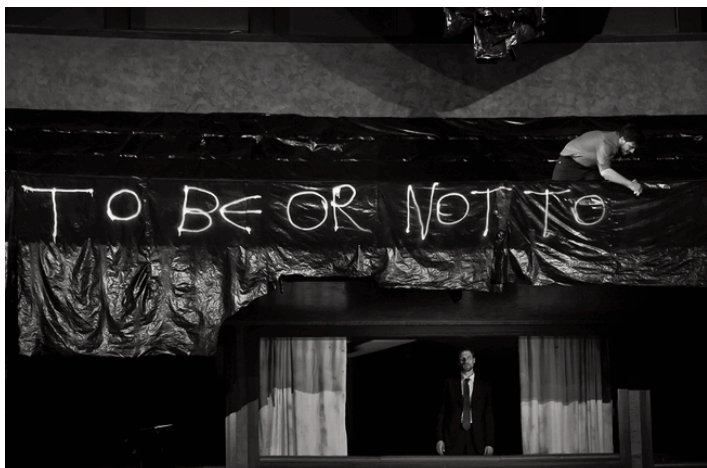
nyeljen sortüzet” mondatának elhangzása után újabb rémisztő hangeffekttel sikerült tette meg a nézőket. A majd háromórás darab nem nyert meg. Bár lehet, hogy ez még az angol-dán történelembeli tapasztalatlanságomnak köszönhető, vagy most még nem tudom megérteni a darab mélyenszántó utalásait, de az én korosztályombeli fiatalokban bővelkedő nézőtér nálam nem kevésbé csalódottan állt fel és indult haza.

Nánai-Szűcs Dóra (8. évf.)

*William Shakespeare:
Hamlet – A Nemzeti Színház
előadása*

*Rendező: Alföldi Róbert
Szereplők:*

*Makranczi Zalán,
Szabó Kimmel Tamás, Mátyássy Bence, Rába Roland
Előadások: január 14, 15,
31, február 1, 2*

Színdarab az osztályal

December 2-án a kilencedik évfolyammal a Vígszínházba vezetett az utunk, ahol megnéztük Shakespeare művét, a *Makrancos Katát* Varró Dániel fordításában. Jó ötlet-e a régi színdarabokat felfrissíteni, és megérti-e így a mi korosztályunk?

Bevallom, nem vártam túlságosan ezt a darabot, mivel a történetet már elolvastam kötelezőként, és lett volna jobb dolgom is, mint színházba menni a kilencedikkel. Fáradt is voltam – a darab előtt a ruhatárban kifizettem a pénzt, a kabátot viszont magammal vittem... Nem volt mese, beültem a nézőtérre és vártam a színészek játékának kezdetét. Az előadás egy teljesen átirrt keretjátkkal kezdődött, amelyet többen is teljes értetlenséggel néztek az osztályból. A színmű igazi kezdete után azonban szinte azonnal megnyugodott mindenki, hiszen elkezdődött a már min-

denki által ismert történet. Körülbelül 15 perc után azonban ismét érdekes dolog történt a színpadon: három férfi szereplő teljesen meztelenre vetkőzött a nézők szeme láttára. A két furcsa kisiklás után azonban az elvárt menetben folytatódott a mű. A színészek játéka megfelelő volt, bár néhány ponton lehetett volna hitelesebb (ez főleg az örömteli részekre vonatkozik). Varró Dani nem írta át teljesen az eddigi fordításokat, hanem inkább kiegészítette néhány – gyakran erősen fárasztó – nyelvi leleménnyel. Szerintem engedhette volna magát szabadabban al-

kotni, kevésbé törődve az eddigi magyarításokkal. Ettől eltekintve tűrhetőbb volt a darab, mint amire számítottam. És még pirított mandulát is ehettem a büfében...

Sengel Tamás (9. évf.)
fotó: Dömölky Dániel

*William Shakespeare:
Makrancos Kata (Vígszínház)
Rendező: Gothár Péter
Szereplők: Dengyel Iván,
Börcsök Enikő, Réti Andrienn
Következő előadások: 2013.
január 16., február 2., 21.*

Egy fergeteges este története

Élménybeszámoló a Muse koncertről

Az első dolog, ami feltűnt a sportarénába belépve, az volt, hogy itt aztán mindenféle korú, nemű, kinézetű ember megtalálható. És ugyan a koncert hivatalos kezdésének időpontjában még a fél nézőtér üres volt, amikor az együttes megjelent, az aréna is kezdett megtelni.

A koncert kezdetén úgy éreztem, hogy a sokak által bírált *Unsustainable* című számot a trió csakis azért írhatta, hogy a fellépéseiken a drámai belépő alá tökéletes legyen a zenei aláfestés. A dalválasztásokba nem lehet belekötni, az új lemez pont elég szerepet kapott az est folyamán, a régebbi számok közül pedig az együttes legsikeresebb dalai

szóltak. Remek volt hallani az első lemezről a *Sunburnt*, de a közönség a többi elhangzott számot is óriási ovációval fogadta.

A látványvilág lenyűgöző volt, a fordított piramis szerintem zseniális ötlet. Mindig lehetett nézni valamit a színpadon, és ezt úgy oldották meg, hogy az együttes tagjairól sem terelődött el a figyelem. Úgy éreztem, hogy ennél több lézerfényt már nem lehetne belezsúfolni a koncertbe, de a *Madness*-nél például a fények hatása tökéletesen passzolt a számhoz.

A legnagyobb élményem talán az volt, hogy a Muse élöben sem hamis, és hogy egy pillanatra sem álltak le. Olyan

érzés volt, mintha egy lemezt hallgatnánk, de közben a hangulat a tetőfokára hágott, és mindenki együtt üvöltötte Matthew Bellamyval a szá-

mok refrénjét.

A Muse tegnap este Budapesten bizonyította, hogy a rajongók nem hiába imádják őket.

Gálosi Dóra (9. évf.)